

SKRÄCKSLAGEN

**SKRÄCKENS
HUS**

ARNE SVINGEN

ÖVERSÄTTNING: BARBRO LAGERGREN

**BONNIER
CARLSEN**

INNEHÅLL

- EN SANN HISTORIA 7
- DEN NEDLAGDA BUTIKEN 13
- HUSET MED EN OTÄCK KÄNSLA 18
- EN FÖRSVUNNEN MOBIL 25
- ISKALL OCH TÖRSTIG 29
- ÖGON I MÖRKRET 33
- SPRINGAN I VÄGGEN 36
- SVAGT SKRAP I BETONG 40
- KOMPISEN PÅ VÄGGEN 44

EN LJUSSTRÅLE MOT TAKET 48

EN KLO RUNT FOTLEDEN 52

STIRRANDE ÖGON 56

KNIVEN MOT HALSEN 60

DEN GALNA MAMMAN 62

EN KOMPIS PÅ SLÄP 71

LIKEN I TRÄDGÅRDEN 75

ÖVERNATTNINGEN 78

EN SANN HISTORIA

”I kväll ska jag berätta en alldeles särskild historia för er”, sa Nikos storebror.

Simen kände redan hur de tunna små håren på armarna reste sig. Ingen kunde berätta skräckhistorier som Nikos storebror Jørn.

”Det speciella med den här är att alltihop är helt sant”, fortsatte han.

Jørn var tre år äldre och kom alltid in precis före läggdags när Simen sov över hos Niko. Det hade hänt att Simen vaknat varenda natt i en vecka av att Jørns hemska historier smugit sig in i hans drömmar. Men Jørn hade aldrig påstått att det han berättade var sant. Inte förrän i kväll.

Simen och Niko hade redan borstat tänderna och krupit ner under täcket. Nikos storebror satt på stolen vid skrivbordet. Niko låg i sin säng inne vid väggen och Simen i den hopfällbara gästsängen borta vid fönstret. Det kunde

inte hjälpas, han skulle vara supertrött i skolan i morgon, men det här måste han bara höra.

”Men ni måste lova att aldrig tala om det för någon. Det är bara för att du är min bror, Niko, som jag berättar det här för er”, sa Jørn. ”Okej?”

Båda nickade.

”Bra. Och nu ska ni få höra. Om man åker norrut längs huvudvägen, ut ur centrum och fortsätter ungefär en mil, så kommer man efter ett tag till en nedlagd matbutik. Därifrån går det en smal väg till höger. Efter ett par hundra meter ser man ett gammalt hus. En gång bodde det en mamma och hennes dotter där. Men numera kallas det bara Skräckens hus.”

Nikos storebror var tyst ett par sekunder. Simen önskade att de hade haft en lampa tänd. Han drog upp täcket lite till. För han visste att nu skulle de få höra hela historien om varför det kallades Skräckens hus.

”Kvinnan flyttade in tillsammans med sin dotter en riktigt ruggig höstdag. Folk i närheten lade märke till att den nya grannen inte hälsade på dem. Ännu konstigare blev det när hon inte skickade flickan till skolan utan undervisade henne hemma. Eftersom de höll sig för sig själva började folk bli nyfikna. En granne gick dit med nybakade bullar. Men mamman öppnade bara dörren på glänt och bad henne gå sin väg. När flickan någon enstaka gång var ute såg hon alltid ner när hon mötte någon.”

Nikos storebror tittade ut genom fönstret, som om han liksom behövde känna lite på stämningen. Simen var inte säker på att han ville höra resten av historien.

”Folk blev ju väldigt nyfikna och en del av barnen i trakten lade sig i buskarna och spionerade. Det var till och med några pappor som smög runt utanför huset på kvällarna för att få reda på mer om dem som bodde där. Men de svarta gardinerna var alltid fördragna. Några tyckte att de hade hört skrik där inifrån, men de flesta gav så småningom upp och lät dem vara i fred. Bortsett från två kompisar som var extra nyfikna. Den ena av dem tyckte att flickan var det vackraste han hade sett. Han var faktiskt vansinnigt förälskad i henne, fast de aldrig ens hade pratat med varandra. Men en dag hände det något. Han stötte ihop med flickan nere vid älven. De började prata med varandra, även om flickan till en början verkade jättenervös och konstig. Han frågade ingenting om varför flickan och hennes mamma var så underliga, de pratade bara om helt vanliga saker, och det märktes att det fick flickan att slappna av. Pojken hade själv haft en mamma med psykiska problem och kände säkert att de hade något gemensamt. Snart hade de bestämt att träffas igen nere vid älven dagen därpå. Så där fortsatte det hela sommaren. Pojken fick reda på att flickan hette Marion och var rädd för det mesta här i världen. Han tänkte att det var för att hon hade levt ett alldeles för skyddat liv i huset tillsammans med den stränga mamman. Den

enda som kände till det här var pojkens kompis. Men han berättade det inte för någon. För båda förstod att det kunde gå illa om de inte höll det hemligt. Det märktes tydligt att Marions mamma skulle bli arg om hon träffade någon annan, och särskilt en kille. Samtidigt hade folk i trakten börjat varna sina barn för Marion och mamman. Det fanns nämligen de som hade sett att det kom skumma, okända män på besök sent på kvällarna.”

Nikos storebror gjorde en ny paus.

”Och sedan då?” sa Niko förväntansfullt.

”Och sedan kom en sensommardag när flickan och pojken träffades på ett ställe långt inne i skogen. Plötsligt ryckte Marion till, som om hon hade hört eller sett något. Hon sa att hon måste hem med detsamma. Pojken frågade vad det var, men hon svarade inte, blev bara alldeles tom i ögonen och darrade. Det var som om hon hela tiden balanserade vid någon sorts stup, och det hade garanterat något att göra med hennes mamma. Innan hon sprang iväg bestämde de att träffas vid samma tid nästa dag. Men Marion dök aldrig upp.”

Det var nätt och jämnt att de kunde skymta Jørns ögon i det mörka rummet. Han tog ett djupt andetag och fortsatte.

”Pojken väntade tills det blev kväll. Sedan smög han sig ända fram till huset och lyssnade vid fönstren. Då hörde han ropet. Ett hjärtskärande skrik. Ett sådant som verkligen går genom märm och ben. Pojken sprang raka

vägen hem och talade om det för sina föräldrar. Samtidigt blev han ju tvungen att erkänna att han hade träffat flickan från huset. Föräldrarna ringde till polisen. Men när polisen kom till huset var det ingen som öppnade. De skulle precis ge sig iväg igen när en av dem fick se något mörkt på dörrhandtaget. Han lyste med ficklampan och upptäckte att det var blod. De bestämde sig för att bryta sig in. Synen som mötte dem var hemsk. Det var blod på väggarna. På golvet. På möblerna. De sökte igenom huset men hittade ingen, varken död eller levande.”

”Vad ... vad hade hänt där inne?” frågade Niko.

”De hittade inte bara blodspåren. Det fanns också tecknen på att någon hade hållits fången där. De hittade kedjor på väggen. Det var ganska läskigt alltihop.”

”Marion?” slapp det ur Simen.

”Nej, Marion fick ju gå ut. De letade igenom hela huset efter Marion och hennes mamma. Dagen därpå gick de skallgång efter dem i skogen och de letade i sjön. Det var på stranden de hittade henne.”

”Marion?”

Det bara flög ur Simen igen.

”Nej, mamman. Hon hade stuckit sig själv i bröstet med en kniv. På kläderna hade hon blod som tillhörde någon annan än henne själv, det såg man på dna-testet. Men Marion hittade de aldrig.”

”Så hur gick det för henne?” undrade Niko.

”Hennes mamma tog alldeles säkert livet av henne. Det är därför hon går igen i huset. Folk som gått förbi har sett henne i fönstren på nätterna. Håret spretar åt alla håll och hon har ett smalt, utsvultet ansikte. Det finns de som har hört gråt inifrån huset också. Ingen vågar köpa huset, så nu står det bara där och förfaller.”

”Vems blod var det i huset och på mamman, då?” frågade Simen.

”Det fick de aldrig veta. Men de hittade några tänder som verkar ha tillhört en man. Och dessutom några hårtussar och en tumnagel. Ingen vet exakt vilka hemska saker som hänt i det där huset, men folk hade ju blivit mördade där.”

”Stackars Marion”, sa Simen. ”Den där mamman verkade inte riktigt klok.”

”När hände det här?” frågade Niko.

”För lite mer än ett halvår sedan.”

”Inte mer än så?”

”Jag vet inte ens om blodspåren har tvättats bort.”

DEN NEDLAGDA BUTIKEN

Det blev en förfärlig natt. Simen sov inte en blund. När det började ljusna tänkte han att om Nikos storebror skulle berätta sådana där historier, var det kanske bäst att inte övernatta hos Niko på ett tag.

Han hörde hur det rörde sig i kompisens säng.

”Är du vaken?”

”Det är helt omöjligt att sova”, sa Niko.

”Varför har vi inte hört om det här förut, tror du? Det är ju en jätteläskig historia.”

”Har inte vår lärare sagt något om att tidningarna inte skriver så mycket om det, när det handlar om självmord? Och när hon dessutom tog livet av sitt barn, så var det väl en sådan där ... familjetragedi.”

”Din bror sa att de hade kollat igenom huset med likhundar. Var tror du Marion kan vara?”

”Nedgrävd någonstans, kanske? Eller så kastades hon kanske i sjön med något tungt på sig?”

”Vad tror du hände i ... Skräckens hus?”

”Jag vet inte om jag vill tänka på det.”

”Vi kanske ska försöka sova lite ... till?” sa Simen.

”Okej. God natt.”

Simen låg vaken och fantiserade om allt som kunde han hänt med Marion. Det var inte precis till någon hjälp att han hade rätt livlig fantasi. Utan den hade han kanske glidit in i sömnen till slut.

När väckarklockan ringde på morgonen låg båda två vakna och stirrade upp i taket.

Vid frukosten satt Jørn kvar och väntade tills föräldrarna hade gått ut innan han sa: ”Det där jag berättade i går ... det var inte sant.”

”Men du sa ju ...?” invände Niko.

”Nej, det var bara något jag hittade på. Men ... men berätta det ändå inte för någon. Okej?”

”Men om det inte är sant, så ...”

”Gör det bara inte. Förstått?” sa Nikos storebror ilsket. ”Det var bara något jag hittade på. Och nu håller ni käft, eller hur?”

”Vi ska inte säga någonting till någon”, lovade Niko.

Simen nickade instämmande.

De sa inget mer om historien på väg till skolan. Först under tredje lektionen dök det upp en lapp på Simens bänk.

Ska vi kolla om det där huset finns i verkligheten? stod det.

Först hade det verkat som om Jørn sagt att historien var sann bara för att skrämma dem lite extra. Men varför ville han sedan att de skulle hålla tyst om den, om den ändå bara var påhittad?

Ja, vi cyklar dit efter skolan, skrev Simen och skickade tillbaka lappen.

När skoldagen var slut gick de hem och lämnade ryggsäckarna innan de satte sig på sina cyklar. Niko hade en kilometerräknare i mobilen, så de kom överens om att cykla max en och en halv mil. Om de inte hittade någon nedlagd butik skulle de åka tillbaka och säga till Nikos storebror att han aldrig mer skulle kunna lura i dem att en historia var sann.

Båda cyklade mycket, och ofta långt, så de var inte rädda för att ge sig iväg på en sådan här tur. Dessutom gillade de att upptäcka nya platser. Lite som att ge sig ut på en expedition. Över huvud taget gjorde de det mesta tillsammans. Sena kvällar med läskiga filmer, datorspel efter skolan, eller också hängde de bara med varandra på fotbollsplanen, de behövde inte ens ha en boll med sig. Livet skulle ha varit helt tomt utan en bästa kompis. De pratade inte om allt, men det var faktiskt inte långt ifrån.

När Simen vaknade på morgonen var det första han tänkte på vad han och Niko skulle hitta på. De var tillsammans

varenda rast. Visst hängde de med andra också, men de gjorde aldrig något var för sig. Det var som om de inte behövde förklara för varandra hur saker och ting hängde ihop, de bara förstod.

Niko var våghalsigare än Simen. Han tog alltid större risker och kom med häftigare idéer. Men Simen sa aldrig nej. Man kunde ju inte säga nej till sin bästa vän.

Solen gömde sig bakom några moln och vårdagarna var fortfarande kyliga. De drog igen blytlåsen i jackorna, tog ett bett på varsitt äpple och stack iväg.

De cyklade alltid fort, lite som om det hela tiden var en tävling. Först låg Niko i täten, men snart gled Simen förbi och så turades de om. Som om de drog varandra framåt.

Efter åtta kilometer tog de en kort paus. Niko hade några karameller i fickan som han bjöd Simen på.

”Egentligen är det ganska fånigt att vi tror så mycket på min bror att vi cyklar ända hit”, sa Niko.

”Och vad ska vi göra om vi verkligen hittar huset?”

”Då får vi väl gå in.”

”Menar du det?” frågade Simen förvånat.

”Vi kan ju inte cykla hela den här vägen, titta på huset utifrån och bara sticka hem igen. Dessutom skulle det vara supercoolt att berätta för Jørn att vi har varit inne där. Det skulle han aldrig våga, det är jag helt säker på. Tänk om det fortfarande är en massa blodspår kvar på väggarna.”

Simen började nästan hoppas att de inte skulle hitta något

hus. För hans del skulle det ha räckt med att ta en bild utifrån med mobilen och sedan cykla hem igen. Men var inte alla storebrorsor kända för att ljuga? Hade han haft en egen bror skulle han säkert ha fått öronen fullproppade med lögner varenda dag.

De klev upp på cyklarna och trampade vidare. ”Nu har vi cyklat en mil!” meddelade Niko efter en stund.

De hade passerat en bensinstation, men ingen nedlagd butik. En stund senare sa Niko: ”En komma två!”

Såklart storebrorsans historia inte stämde. Han sa bara att den var sann i går för att skrämma dem lite extra. Men varför hade han tagit tillbaka allting vid frukosten? Och om allt bara var påhittat, varför var det i så fall så viktigt att de inte sa något till någon annan?

Simen hade mest lust att vända, då skulle han kanske hinna hem till middagen.

”En komma fyra”, sa Niko.

Och sedan stannade de.

För framför dem låg en byggnad med stora fönster och tomma lokaler. Det hade hängt en stor skylt på fasaden en gång. Genom ett av fönstren kunde de skymta en disk. Det såg definitivt ut som en nedlagd butik.